

Tiberiados bendruomenė *Maldos bendrystė*

Prieš pat karantiną Kardinolas Bačkis atvažiavo brolių padrąsinti.

Stulbinantis Viešpats arba Kalėdų malonės tęsinys

„Norėjau kaip visada, o išėjo kaip geriau.“ Gyvendamas Lietuvoje šią patarlę atrandau priešingą; be to labai dažnai esu girdėjęs, sakomą su kažkokiu fatalizmo atspalviu. Iš tikrųjų, Viešpaties akivaizdoje viskas apsiverčia. Prasidėjus 2021 m. tokio apsivertimo Jums ir norėčiau palinkėti brolių vardu. Tegul mus stebina ir stulbina Viešpaties džiaugsmas ir šviesa.

Kadangi tai įvyksta kasmet Kalėdų dieną, todėl mes nebesistebime. Kasmet švenčiamas Jėzaus gimimas ir gimtadienis, bet, išskyrus Išminčius, ar kas nors iš mūsų yra jam atnašavęs kokią nors dovaną ar auką? Atvirkščiai, metai iš metų Jėzus nenustoja mus džiuginti savo malonėmis. Kiek atsivertimų, susitaikinimų, atsinaujinimų, naujųjų pradžių įvykę tą stebuklingą Kalėdų naktį? Dievas žino... Todėl visų tautų folkloras turi Kūčių nakties paslaptį: pvz. Lietuvoj gyvuliai šneka, Švedijoje visa kūrinių pasidaro

gailastinga, Anglijoje šykštuoliai darosi išlaidūs, Vokietijoje išvaduojami princai ir princesės. Žodžiu, tą naktį nelauktas, bet stulbinantis Dievo gailestingumas yra regimas visiems nuolankiesiems, ir tai nevyksta tik pasakose. Pats metai iš metų prieinu prie prakartėlės tuščiomis rankomis ir kukliai maldauju, kad Kalėdų malonė man vėl pasikartotų, kaip yra buvę daugeliui šventųjų ir paprastų tikinčiųjų. Kasmet viltingai prisimenu Šv. Teresės atsivertimo pasakojimą: „Gerajam Dievui padaryti mažą stebuklą [...], ir tą stebuklą padarė nepamirštamą Kalėdų dieną, tą šviesią naktį [...]. Tą naktį, kai pats savo noru buvo tapęs silpnu, [...] jis padarė mane tvirtą ir drąsią. Jis apginklavo mane savo ginklais, ir nuo tos palaimingos nakties aš tapau nenugalima jokiam mūšyje, [...] tarsi pradėjau bėgti milžino žingsniais. [...] Darbą, kurio neįveikiu per dešimt metų, Jėzus padarė per

*Brolis Ivanas stengiasi rašyti lietuviškai.
Norisi kaip geriau, bet išeina kaip visada.*

vieną akimirką, pasikliaudamas mano gera valia, kurios man niekada netrūko. Kaip ir jo apaštalai, aš galėjau pasakyti: Mokytojau, mes kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome. Man gailestingesnis negu savo mokiniams Jėzus pats paėmė tinklą, užmetė ir ištraukė pilną žuvų... mane jis padarė sielų

žveju, jaučiau didelį norą darbuotis, kad nusidėjęliai atsiverstų, ?karštą, iki šiol dar nepatirtą norą... Vienu žodžiu, pajutau, kaip artimo meilė įžengė į mano širdį, pajutau, jog turiu save pamiršti, kad daryčiau gera, ir nuo tol tapau laiminga.“ Jeigu tiksliau norėtumėte žinoti, kaip įvyko Kalėdų stebuklas, kviečiu jus perskaityti „*Vienos sielos istoriją*“. Visa tai atskleidžia, kad lietuvių patarlė apverčiama, kitaip sakant, evangelizuojama. Asmeniškai man, apie tai mąstyti buvo svarbu šiomis dienomis, kai pandemija visus puolė, visiems grėsė pavojus. Viešpats mūsų neapleidžia: įsikūnijimo gestas yra galutinis. Amžių amžiams Viešpats pasidarė mūsų artimas, ir tai nebėra ištrinama. Mes juo galim pasikliauti, kai nežinomybė mus gąsdina. Tokios Dievo artumo vilties jums linkiu, nepaisant pasirodančių debesų. Būkite apstulbę, kaip Marija ir Juozapas, kai jiems buvo pasakojama apie kūdikį.

Advento metu Tiberiados broliai buvo irgi nustebinti Viešpaties kvietimo. Manėme, jog per Karantiną ramiai baigsime Baltriškių dirbtuvių remontą. Graži veikla, kuri įtraukia visus brolius, kuria bendruomeniškumą, atskleidžia kiekvieno naujus gebėjimus, ir t.t. Gražus, prasmingas

Dirbtuvių kapitalinis remontas. Brolių projektas prieš savanorystę.

projektukas. Tuo pačiu metu matėme savo brolius ir seseris, savanoriaujančius Belgijos ligininėse. Niekada nebūčiau įsivaizdavęs, kad ir mes tą patį mokėtume, gebėtume: atrodė, jog mūsų taip mažai... Kartą išgirdau kaip vienas dvasininkas sušuko: „Ką daro vienuoliai Lietuvoj Covid sergantiems?“

Klausimas ilgam pasiliko mano širdyje, nes tiesa, kad broliai jaukiai gyvena kaime, gamtoje, ir tikrai nuotoliniai susidūrę su pandemija. Kadangi esame pasiilgę svečių, kasdien transliuojame naktinę maldą, mokomės organizuoti nuotolines stovyklas, tam išnaudojame nemažai jėgų, bet tikrai teikia malonę. Bet vis tik šiuo metu nebuvo tikslesnio atsiliepimo į pasaulio šauksmus bei Bažnyčios kvietimus? Tiesiog tuojau mums pasirodė konkretus pasiūlymas: buvome labai laukiami Santariškėse. Suderinus savanoriavimo laiką su vyresniąja slaugytoja, išryškėjo draugų ratas, kuris rūpinosi, kaip kėlėsi mus apgyvendinti, maitinti, ir t.t. Be viso to mūsų savanorystė nebūtų buvusi įmanoma. Žodžiu, broliai kukliai atidarė duris, ir į juos smogė galinga meilės bei solidarumo banga. Daug žmonių, norėjusių savanoriauti, prisidėjo mažu gestu. Meilė taip dauginosi, kad, be abejonų, jautėme pranokstantį Šv. Dvasios veikimą. BroLIAI TUO NESIPUIKUOJA, nes jie pirmieji apdovanoti ta patirtimi, jiems jau prieš Kalėdas apsiireiškė stublinanti Kalėdų malonė. Ir tikiuosi ne tik broliams, bet ir visiems, kurie mums padėjo dosniai savanoriauti. Teužkrečia ir toliau 2021 m. mus visus kalėdinis Dievo džiaugsmas ir malonė. Su Naujaisiais metais!

Br. Ivanas

Savanorystės laikas Vilniuje

Ir jis tarė jiems: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“

Mk 16,15

Sveiki, brangieji broliai ir seseris Kristuje. Labai norėčiau su jumis pasidalinti patirtimi savanoriaujant prie Covid-19 ligonių. Tai patirtis, kur Dievo veikimą matome kitaip. Nors ne visada jis matomas, Jis visada būna šalia mūsų! Sekdami mūsų Belgijos brolių pavyzdžiu tarnauti Covid-19 ligoninėse, galimybių patarnauti nusprendėm ieškoti ir mes su broliais. Aišku, iš pradžių žmonės žiūrėjo skeptiškai – „ką jūs čia sugalvojot...“. Vienas žmogus net išsireiškė: „Ko jūs lendant liūtui į nasrus?“ Bet, Jėzaus pamokyti, leidžiamės į pagalbą ten, kur ji labiausia reikalinga.

„Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ Mt 25,40

Brolis Jonas, Edita, br. Ivanas ir br. Egidijus.

Po kelių dienų ieškojimų atsirado galimybė savanoriauti Santariškių Covid-19 priėmimo skyriuje. Tad, dar ne visiškai suvokdami, kas mūsų laukia, laidomės į nuotykį. Išvykome trise: aš – br. Jonas, br. Ivanas ir br. Egidijus. Tarnavome naktimis, nuo 19.00 iki 7.00 val. Pirma Dievo Apvaizda pasireiškė per visus tuos žmonės, kurie prisidėjo prie nakvynės ieškojimo,

maitinimo. Visa buvo taip gražiai suorganizuota, kad galėjome šimtu procentu atsiduoti tarnystei – AČIŪ visiems, kurie prisidėjo savo pagalba ir malda!

Apmąstant visa tai, kas įvyko, Šventoji Dvasia įkvėpė apmąstyti Pradžios knygos pirmus skyrius, kur Dievas kūrė pasaulį:

Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą...

Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą,

pagal savo paveikslą sukūrė jį;

kaip vyrą ir moterį sukūrė juos.“

Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, šeštoji diena. Pr 1,26-27

Kodėl būtent ši ištrauka? Nes Dievas kūrė šešias dienas ir septintąją ilsėjosi – ir mes savanoriavome šešias naktis iš eilės ☺. Tam tikra prasme mes dalyvavome pasaulio atkūrimo dovanodami savo kojas ir rankas ten, kur jų labiausia reikėjo. Mums buvo patikėti gana paprasti, bet atsakingi darbeliai – priėmimo skyriuje matuoti temperatūrą, spaudimą ir deguonies kiekį kraujyje; palydėti žmonės į rentgeną, į greitąją ar į išvykimą; padėti sutvarkyti palatas, nunešti kraujo tyrimus į laboratoriją ir dar kai kurie smulkūs darbeliai. Nors priėmimo skyrius nėra ta vieta, kur žmonės užtrunka, turėjau kelis gražius pokalbius. Štai keli pavyzdžiai iš mano susitikimų.

Personalas buvo labai nustebęs matydamas savanorius, dirbančius naktimis ir dar be atlyginimo! Tai atvėrė kelią įvairiems gilesniems pokalbiams, kur nuo materialinių dalykų perėjome prie dvasinių. Su keliomis seselėmis galėjome pakalbėti ir apie jų tikėjimą, šeimas ir santykį su Dievu. Iš jų irgi galėjau pasimokyti. Įdomus pokalbis išsiveržė po „bangos“ („banga“ vadindavome pacientų ir įvairių darbų antplūdį vienu metu): pasidalinau apie patirtą įtampą, nespėjant padaryti viską, ką maniau turįs padaryti. Viena seselė klausė kitos: „Ar matei įtampą?“ – „Ne, nieko nemačiau!“ šypsodamasi atsakė ji. Man tai buvo stiprus liudijimas, kad įmanoma išlaikyti tam tikrą ramybę šioje ekstremalioje situacijoje.

Bendraudamas su pacientais vieną dieną susidraugavau su gulinčia su sulaužyta ranka močiute. Nueidavau ją pagirdyti, turėjau padėti padaryti

rentgeną, vis pasišnekučiuodavome. Išlydint ją iš lignoninės, padėkojau už kantrybę, palinkėjau stiprybės ir sveikatos. Jos žodžiai palietė mano širdį: „Ačiū, kad mane taip kankinat!“ ir nusišypsojo. Tai mane sukrėtė ir suvokiau, kad nėra išgijimo be skausmo, nėra prisikėlimo be kryžiaus. Jaučiau didelę užuojautą visiems tiems žmonėms, kuriems skauda, kad juos „taip kankinam“. Žinau tik vieną dalyką, kad be šios skausmingos pagalbos jie nepasveiks...

Palydint du vyrukus į rentgeną dalyvavau pokalbyje, kur jie girdamiesi dalinosi apie savo atvykimą. Vienas sako: „Savaitė turėjau 38°C, kosėjau ir kol nepradėjau atsikosėti krauju, neskambinau greitajai!“ Kitas, tvirto sudėjimo vyras: „Man darėsi silpna, iki kol nugriuvau be sąmonės ir žmona iškvietė greitąją.“ Tai tik du pavyzdžiai, parodantys, kaip mums sunku priimti savo silpnumą, ypač jauniems vyrams...

Dar vienos seselės klausimas, kuris tikrai vertas dėmesio: „Ar negalvojat, kad šis virusas yra Dievo bausmė?“ Kategoriskai atsakiau, kad „NE! Toks nėra mūsų mylintis Dievas, Jis to nesiunčia, bet, dėl man nežinomų priežasčių, Jis leidžia tam įvykti.“ Prisiminiau ir dar viena sakinį:

„Dievas atleidžia visada, žmogus – kai kada, gamta – niekada!“

Žmonės labai įpratę visada kaltinti Dievą ir kitus, bet retai priiima atsakomybę už savo veiksmus, kurie daro įtaką ir visam pasauliui. Tikiu, kad Dievas didžiausią blogį gali paversti gėriu. Čia irgi kryžiaus pavyzdys yra geriausias pavyzdys.

Taigi artėjant Kalėdoms stebiuosi Dievo planu – tapti žmogumi, kad žmogus taptų dievu. Dievas mus sukūrė pagal savo paveikslą, bet panašėjimas yra mūsų žingsnis link Jo! Kiekviename žmoguje, ir ligotame, aš galiu pastebėti Dievo paveikslą! Viena močiutė pasidalino, kad dėl jos ligos net jos vaikai nusigręžė nuo jos. Sunku guosti žmones, kurie palikti vieni, bet padrašinau ją: „Tu nekaltink savęs, tu nesi tavo liga, vaikai nenusigręžia nuo tavęs, jie bijo tavo ligos.“ Tikrai, mes per daug susitapatiname su tuo, ką darome ar kuo sergame, pamiršdami, kad pirmiausia esame Dievo mylimi vaikai!

Tuomet prisitartinęs Jėzus prabilo: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“.

Mt 28,18-20

Ačiū, Dieve, kad esi su mumis ir su kiekvienu, čia ir dabar, ir iki pasaulio pabaigos. Ir į Tavo rankas pavedam visus sergančius, slaugančius žmones. Teesie Tavo valia, padėk mums ją priimti. Kristaus begalinėje meilėje,

Br. Jonas

Antri metai Baltriškėse

Daugelis Jūsų, kurie mane pažįstate, žinote, kad aš gyvenu antrus Jono Krikštytojo metus. Kai kurie iš Jūsų jau žino, kodėl pasirinkau pasilikti Baltriškėse, bet dabar noriu su visais pasidalinti. Dieną Jono Krikštytojo metų pabaigoj, reikėjo liudyti apie savo patirtį, jaučiausi – galėtume sakyti – kaip indas, kuris nėra iki galo suformuotas. Giliai širdyje aš jaučiau, kad

Karolis ir Gunaras. Ačiū, kad esate!

man reikėtų dar pagyventi čia. Ir nuo tol – labai įdomu – skirtingų žmonių atvažiavo ir pakvietė čia pasilikti antrus metus. Vasara praėjo labai gražiai: man buvo labai malonu dalyvauti stovyklose, padėti broliams, gyventi kartu su svečiais. Aš čia gyvenau gilią ramybę. Bet kartais

kildavo klausimas: iš tikrųjų čia pasilikti ar važiot namo. Tai man nedavė ramybės. O staiga vieną vakarą, gavau atsakymą. Buvo antradienį, tokią dykumos dieną. Po devintos val. dar perdažiau kaimyno namą. Neprisimenu tikslai apie ką galvojau dažant, tiktai kad jau pasidarė labai tamsu, kai grįžau prie klausimo: pasilikti ar ne? Šįkart atsakymo ilgai nereikėjo laukti – tiktai apie 30 sekundžių. Brolis, kuris važiuodavo tą vakarą į savo ermitažą, sustojo prie kaimyno namo ir garsiai paklausė: „Gunarai, ar tavo antri Jono

Krikštytojo metai čia vyks?“ ir toliau važiuoja. Tada pasijuokiau ir galvojau: „Čia pas kaimyną, arba...“ Vėliau po pasikalbėjimo su broliais, priėmiau pagyventi čia dar metus. Ankščiau rašiau, kad jaučiuosi, kaip indas ne iki galo suformuotas; tai reiškia, kad nesu iki galo atsakęs į Dievo pašaukimą, dar nesu atsivėręs Dievui. Tiesiog buvau užsiėmęs su daugeliu dalykų, bet nelabai atsivėręs Dievui. Dabar stengiuosi atsiverti Dievui (ir žmonėms), kad galėtų mane perkeisti ir pripildyti savo Šventąja Dvasia. Tam lietuvių kalbos mokymasis man labai padeda (pvz. kovoti su puikybe). Savo liudijimą noriu pabaigti su trumpa pranašo Jeremijo ištrauka: „Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš VIEŠPATIES: „Kelkis, eik į puodžiaus dirbtuvę. Ten perduosiu tau, ką noriu pasakyti“. Taigi aš ir nuėjau į puodžiaus dirbtuvę. Jis kaip tik triūsė prie savo žiestuvo. Jei žiedžiamasis puodas išeidavo nevykęs, – kaip tai atsitinka, kai molis yra puodžiaus rankose, – jis perdirbdavo molį į kitą puodą, tokį, koks jam labiausiai patikdavo. Tuomet atėjo man VIEŠPATIES žodis: „Argi negaliu ir su jumis, Izraelio namai, daryti, kaip šis puodžius daro?“ – tai VIEŠPATIES žodis. „Iš tikrųjų kaip molis puodžiaus rankose, taip mano rankoje esate jūs, Izraelio namai.“

Gunaras

Dangus ir žemė tyliai šlovina Dievą ir kviečia mus į šlovinimą!

Pirmą gruodžio savaitę pasinaudojau pirmojo sniego proga ir 5 dienoms išėjau į žygį Aukštaitijos miškais. Šį sumanymą apie žygį jau seniai nešiojau si viduje, tačiau vasarą nepavyko jo įgyvendinti, o žiemą galėjo pasirodyti pernelyg drąsu išeiti į gamtą... Bet sau priminiau lietuvišką posakį, jog „nėra blogo oro, yra tik blogi drabužiai“ ir leidausi į kelionę. Keliavau apie 100 km mėgaudamasis peizažais ir miško bei ežerų grožiu. Buvo tikras bei labai gavus gamtos ir šlovinimo gurkšnis!

Dėl pandemijos buvau iš anksto susitaręs su draugais bei bendruomenės pažįstamais dėl nakvynės vietų ir turiu pasakyti, kad tame žmonių gerume ir nore padėti atpažinau Dievo ranką ir gerumą. Jaučiau, jog Dievas laimina šią kelionę ir kad Jis bus mano artimas bendrakeleivis. Kas 20/25 km buvo numatytos nakvynės vietos labai gražiose vietovėse: prie ežero stovinti pirtelė, namelis miške ar senas garvežių garažas paverstas į

butus... Vieną vakarą, po ilgos ir šaltos dienos, radau jau pakūrentą pirtį...
tereikėjo lįsti į šiltą pirtį ir džiaugtis draugų paslaugumu...

Dėl pandemijos, o gal taip pat ir dėl žiemiškų orų kelyje sutikau nedaug žmonių, bet gal kaip tik dėl to kiekvienas susitikimas buvo dar brangesnis ir vėliau eidamas keliu turėjau progą giliau apmąstyti išgirstas mintis bei tai, kuo sutiktas žmogus galėjo pasidalinti.

Pirmą žygio dieną įvyko vienas jaudinantis susitikimas kelyje. Dėl sniego buvau sustojęs po miške esančio namo priangiu ir pradėjau valgyti savo pietus. Staiga iš miško išeina senas, žemas ir barzdotas vyriškis. Jam kokie 80 metų ir man labai šypsosi. Jis mane pasikviečia į vidų ir siūlo atsigerti arbatos ir sočiau pavalgyti, o pabendravus sužinau, kad jis gyvena šiame miškelyje su savo trimis kitais broliais ir žiemą praleidžia skaitydamas dvasines knygas. Staiga jis mane nusitempia į kitą kambarį ir man parodo tokias dideles nuotraukas, padarytas iš kokių 20-25 m aukščio ir kuriose matosi jo namai. Nuotraukos labai gražios, bet man labai smalsu sužinoti, kaip jis tokias nuotraukas padarė... Besišypsodamas ir šviečiančiomis akimis senukas tiesiai atsako į mano klausimą: „man patinka lipti į medžius ir stebėti gamtą...“ Turiu prisipažinti, kad nelabai tikėjau tokiu paaiškinimu ir greičiausiai mano žvilgsnis išdavė mane, nes senukas iš karto nusitempė į lauką, į mišką ir parodė medį ant kurio prikaltos lentutės jam lipti... Jo šypsena pasidarė dar platesnė nuo mano stebėjimosi, o aš, žiūrėdamas į jį, pagalvojau apie XVII-ojo amžiaus hasidų rabiną, kuris, būdamas jau

garbingo amžiaus, kartodavo savo mokiniams: „draudžiama senti“, tuo norėdamas pasakyti, kad nevalia žudyti mumyse esančio vaiko... Jėzus pats sakydavo: „jei nepasidarysite kaip vaikai...“

Kitą rytą spaudė toks gaivus šaltukas (- 7° C) ir privertė paspartinti žingsnius, kad sušilčiau. Eidamas mišku sutikau visokių gyvūnų ir kilo mintis, kuri greitai pavirto lengvu nerimu, kad būtų baisu susitikti šerną. Šitaip paskendęs mintyse, toliauėjau ir staiga tiesiai prieš save pamačiau tokį didžiulį, ramiai ant kelio gulintį šerną. Jis dar toli nuo manęs – apie 60 m, bet aiškiai matau, kad jis didžiulis, kad jis nesiruošia trauktis nuo kelio ir kad man nėra kito kelio... Einu link jo šiek tiek pasislėpęs, tikėdamasis, kad jis manęs nepamatys, o pats vis aiškiau matau jo akis, iltis ir šerius... Man pasidaro jau visai neramu ir visai nežinau, kaip jį apeiti. Ir staiga, matau, kad tas baisusis mano šernas tėra tik didžiulis juodas akmuo, kurio forma, iš toli gal ir primena šerną (nors vėliau supratau, kad tikrai reikėjo pasistengti įžvelgti jame šerną..). Pirmą reakcija buvo atsipalaidavimas, o po to iš karto suėmė toks juokas iš savęs... bet vėliau dar pagalvoju, kad gyvenime dažnai nutinka, jog to, ko labai bijome, tiesiog patys visiškai prisikuriam arba stipriai išpučiam... mūsų baimės, kuriomis labai tikim ir prie kurių labai prisirišame, panašios į pilį iš kortų – vidines su tikrove mažai bendra turinčias konstrukcijas, kurias realybės vėjas akimirksniu sugriauna...

Noris Dievui padėkoti už šį laiką, kurį galėjau praleisti džiaugdamašis Jo sukurtu grožiu. Kaip skelbia viena psalmė: „Dangus byloja apie Dievo garbę“ Tyliai skelbia Jo rankų darbą, bet ta žinia skamba iki pasaulio pakraščių ir bet kuris žmogus gali išgirsti pasaulio kalbėjimą ir Dievo šlovinimą. Šio karantino metu, kuomet nerimas ir kito baimė vis sparčiau plinta, grožis ir šlovinimas tampa tikra terapija ir tarsi būtinybė norint palaikyti šviesų žvilgsnį į pasaulį – Dievo sukurtą dovaną mums.

br. Mišelis

Šv. Damijono Naujų metų nuotolinė stovykla

Šiais metais Naujų metų jaunimo stovykla vyko tikrai naujai, atnešė naujumą. Neįprastai, neatrastu formatu - nuotoliu. Manau, kad būdami toli, galėjome pažvelgti į viską iš tolio, atsitraukę.. nes kartais, kai būname labai arti susifokusuojame į arti vykstančius dalykus. O šios stovyklos metu galėjome iš toli labai artimai pažvelgti į savo vidų...

Kartu tai buvo galimybė patyrinėti, kaip stovyklos metu išgyvenamą, atrandamą džiaugsmą galiu pasidalinti su šalia esančiais artimaisiais; žvelgiant iš tolo aprėpti ir juos: papasakoti, ką išgirdau per mokymą; pasiūlyti kartu pasiklaudyti mokymo; dalintis stovykloje patiriamu džiaugsmu ir matyti artimuosius džiaugsmo akimis.

Man buvo labai didelis patyrimas, kaip malda ir bendrystė stipriai veikia netgi fiziškai nebūnant kartu. Kūnu buvome savo namuose, gyvenamojoje vietoje, o maldoje, mintimis buvome bendrystėje. Kas gi mus atskirs nuo maldos bendrystėje patiriamo džiaugsmo Kristuje; nuo Kristaus meilės? Stovyklos metu išgyvenau tokį atsakymą "Niekas. Netgi aš pati neatskirsiu savęs nuo Kristaus meilės." Jis jau mumyse, tereikia ateiti į save, tam, kad išeitumėm.

O nesustabdomas veržimasis, troškimas būti bendrystėje buvo matomas ir stovyklos dalyvių bei įsipareigojusiųjų į San Damiano jaunimo bendruomenę skaičiuje. Visi veržiamės link bendrystės Kristuje džiaugsmo pilnatvės!

Kotryna

Išėivijos žinios

Tris mėnesius pagyventi su savo tėvu Prancūzijos šiaurėje – gili patirtis. Iš bendrų mūsų veiklų turbūt didžiausią atgarsį paliko skaitymas. Kartas nuo karto skaitydavome po vakarienės prie stalo. Pradėjome nuo knygos apie Parkinsono ligą: gydytojas pasakoja vieno anglo istoriją, kuriam ligą pavyko pristabdyti fizine veikla. Taip geriausupratau tą ligą, ėmiau žvelgti į ją ne tik kaip į kūno silpnėjimą, bet ir kaip į iššūkį pasitelkti savo resursus.

Kiti skaitiniai padėjo mums įvardyti baimes, aplankančias vyresnio amžiaus ar sergančius žmones. Baimė būti našta kitiems, savo vaikams, gali trukdyti ramiai gyventi. Rūpinimasis savo tėvu, nors jis mane augino, išugdė dalį manęs – labai gili ir turtinga patirtis. Tai ypatingas laikas geriau pažinti vienam kitą. Vieną vakarą tėtis niūniavo savo laikų dainas, man tai buvo atradimas, kaip ir iki šiol jo deklamuojami mokykloje išmokti eilėraščiai.

Bet sunksnis klausimas yra gedulas. Išbūti savo gedulus reiškia skirti laiko paleisti, kad įsileistume tai, kas ateina. Toks pokytis priimamas etapais. Tai sunku bet kokio amžiaus žmogui, bet ypač keičiant gyvenamąją vietą sulaukus 81 metų. Tapo aišku, kad tėtis dėl sveikatos nebegali gyventi vienas. Jis persikraustys metų pradžioje. Tai sunkus sprendimas, jam priimti reikėjo laiko. Norėjau labai greitai atskleisti visus šio pokyčio privalumus, bet tai nebuvo gera mintis. Supratau, kad pirmas gedulo, pokyčio etapas – po neigimo – yra sielvartas. Tai tam tikra depresija, liūdesys, ir reikia laiko, tai metas empatijai, prisiminti tai, kas buvo patirta. Tada po truputį suvokiame, kad paleidžiame ir susitaikome. Reikia tarsi persiimti tokiomis akimirkomis, kurios padeda viską savyje susidėlioti, savo viduje ieškoti gilių resursų.

Mane palaikė dominikonai, taip pat dalyvauju Mišiose kaimyninėje parapijoje. Vaikstant tomis pačiomis gatvėmis pamažu pradėdama keistis žvilgsniais ir taip užsimezga ryšiai. Patikiu jums savo tėčio ir visų izoliuotų senų žmonių kelią. Prancūzų filosofas Bertrand Vergely kalba apie *senatvę ne kaip apie sumenkimą, bet kaip apie išsipildymą*. Šie žodžiai atveria naujus horizontus ir primena man pokalbį su Nikodemu, kur Jėzus ragina mus atgimti iš aukštybių.

Br. Pranciškus

2021 m. sausio-kovo kalendorius

Vesk mane, švelnioji Šviesa

Vesk mane, švelnioji Šviesa,
per gaubiančias tamsybes.
Vesk vis toliau mane!

Naktis tamsi, o nuo namų esu toli,
vesk vis toliau mane!
Mano kelionę sergėk:
regėti neprašau, kas laukia tolumoje,
po vieną žingsnį eisiu vis arčiau .

Toks buvau ne visada
ir ne visada meldžiau, kad vestum vis toliau mane.
Norėjau savo kelią rinktis pats; bet dabar
vesk vis toliau mane!

Tava galybė laimino mane ilgai, ji tikrai ves ir toliau mane.
Per dykynes ir pelkes, per stačias uolas ir sraunias sroves,
kol naktis pasibaigs...
Ir rytą man nusišypsos kadais mylėtų angelų veidai.

Vesk mane, švelnioji Šviesa,
vesk vis toliau mane!

J. H. Newman

**Daugiau informacijos pateikta tiberiade.lt,
kol palengvės karantinas.**

Maldos intencijos

Viešpatie, tau meldžiamės už visas Covid aukas Lietuvoje ir pasaulyje: už visus, pas tave iškeliavusius, už šeimas, netekusias artimųjų, už visus vienišus, visus netekusius darbo, už tuos, kurie susilpnėję pandemijos metu. Lydėk, vesk, palaikyk ir paguosk juos.

Viešpatie, Kalėdų ir Įsikūnijimo šviesoje tau meldžiamės už visus geros valios žmones, kurie dėl tavęs ar iš žmogiško gerumo padeda kitiems mažais gestais (skambučiu, žinute, maža paslauga, kita veikla). Tegul jie randa savo dvasiai atlygį, tavo džiaugsmą ir širdies ramybę.

Viešpatie, mes meldžiamės už klebonus, vyskupus, popiežius, vienuolius ir vienuoles, už tavąją tautą, kad galėtume šiandienos pasaulyje kūrybingai ir drąsiai skleisti tavo gerąją naujieną.

Viešpatie, mes meldžiamės už 16 jaunuolių, kurie gruodžio 29 d. priėmė įsipareigojimą metams dalyvauti Šv. Damijono jaunimo veikloje. Suteik jiems džiaugsmą būti žemės druska ir pasaulio šviesa. Dėkojame tau už visus mums padėjusius savanorius 2020 m. per stovyklas, už visus mūsų veiklų ir gyvenimo rėmėjus, palaimink ir globok juos.

Viešpatie, meldžiamės už Karolį ir Gunarą, kurie praleis metus su broliais, meldžiamės už Tiberiados brolius Baltriškėse, br. Vidą Kanadoje, br. Pranciškų Prancūzijoje. Palaimink ir br. Bartą, mūsų vyresnįjį, ir kiekvieną brolių bei seserį. Laikyk mus visus ištikimus.

